

*İyi baba olmayı başarmış
bütün babalara!*

İçindeki Öyküler

Otobüs Bekliyordunuz	9
Asıl Babam	17
Hayatımın Kahramanı	25
Muhabbetkuşum	31
Babam Şimdi Çok Uzaklarda	41
Babam ve Dedem	55
Annemin Defteri	65
Yıldızlı Gecelerde Mızıka	77
Esmeralda	85
Roman Okumak	101

Otobüs Bekliyordunuz

Sonbaharın iyice soğuk bir günüydü, gökyüzünü kara bulutlar örtmüştü, yağmurun eli kulağındaydı; ha yağdı ha yağacak...

Henüz akşam saati değildi ama, gökyüzü karardığı için dünyanın üstüne akşam karanlığı çökmüş gibiydi! Gri bulutlar yalnızca yeri göğü karartmıyor, insanın içini de karartıyor, sıkıntı veriyordu.

Köye döneceğiniz otobüsün gelmesine en az bir saat vardı daha.

Kendinizi garaja zor atmış, otobüsünüz gelinceye dek burada beklemek üzere, köftecinin çardağı altındaki masalardan birine oturmuştunuz.

Köftecinin çardağı altında oturunca, nedense bir-

denbire acıktığını duyumsadın. Eşinin yüzüne baktın.

“Sen de acıktın mı? Hazır beklerken, yemek yesek mi şurada?”

Karın başını salladı.

“Acıktım, evet,” dedi. “Köfte kokusu da kışkırtıyor sanki!”

O sırada garson, sizi işitmiş gibi yanınızda belirmişti hemen.

“Bize iki köfte... Yanında da ayran,” dedin.

“Başüstüne!” diyen garson, masanızdan uzaklaştı. İstediklerinizi, ocağın başında ateşi yelleyen ustaya aktardı.

Köftelerinizi beklemeye koyulduunuz.

İki yıldan beri bu kentte bulunuyordun karınla. Kentte, otobüsle kırk beş dakika uzaklıktaki bir ilçede öğretmenlik ediyordunuz. Hafta sonları –bugün olduğu gibi– kente iniyor, gerekli alışverişinizi yapıyor, sinemaya gidiyor, kitapçı dükkânlarını geziyor, sonra bir pastanede oturup aldığınız kitapları karıştırıyordunuz. Akşam otobüsüyle de dönüyordunuz.

Çalıştığınız kasabanın insanları sizi benimsemiş, siz de onlara alışmıştınız. Öğretmenlik mesleğini ve insanların sevdiğiniz için, zaman zaman karşılaştığınız güçlükleri, yadırgadığınız durumları aşmakta zorlanmıyordunuz.

Eşinle, eğitim fakültesinden beri arkadaştınız. Aranızdaki arkadaşlık, evde olduğu gibi, meslek yaşamınızda da birlikteliğinizi güçlendiriyordu. Birbirinizi tamamlıyordunuz.

Garson önce masanıza su, ekmek, sonra da köfte tabaklarınızı getirdi. Kömür ateşinde pişen köftelerin dumanı üstündeydi. Köftelerin yanı sıra yine közde pişmiş koca bir biber ve dilimlenmiş domatesler vardı. Acıkmışlığın verdiği iştahla yemeye başladınız.

Karın her zamanki gibi uyardı seni: “Hayatım, yavaş ye!”

Hep hak verirdin bu uyarıya, ama boş mideyle başladığın her yemekte unuturdun.

Çok geçmedi aradan, bir ses belirdi yanı başınızda: “Boyacı! Abi, boyayayım mı?”

Başını kaldırıp baktın bu sesin sahibine. Okuttuğun öğrencilerin yaşında bir çocuktü. Biraz elleri kirli, boynunu zayıflıktan uzamış, esmer bir çocuk. Omuzunda tuttuğu boya sandığını güçlükle taşıdığı o kadar belliydi ki...

“Oğlum, yemek yiyoruz şurda...” dedin, biraz sinirlice.

Çocuk sabırlı ve ısrarcıydı.

“Abi, yemeğini yerken boyarım!”

Senin sinirleneceğini, çocuğu kıracak bir söz edeceğini anlayan eşin, başka bir öneride bulundu.

“İstersen bekle biraz, yemeğimizi yiyelim, vakit kalırsa boyatırız.”

Çocuk çaresiz, “Peki abla,” dedi. “Aha burda beklerim sizi.”

Sandığını alıp bir kıyıya çekildi boyacı. Yemeğini yerken, gözücuyla çocuğu inceliyordu. Uysallığı, boyun büküşü bir çaresizliği anlatıyordu. Israr edişi bundandı, anlamıştın...

Başınla işaret ettin çocuğa: “Gel.”

Boyacı çocuk heyecanla yanına geldi, dikeldi masanın öbür ucunda.

“Aç mısın oğlum? Sana köfte söyleyeyim mi?”

Çocuk, duyduklarına inanmaz biçimde yüzüne baktı senin. Gözü tabağına kaydı bir an... Yutkundu.

Anladın, açtı!

Sizi uzaktan izleyen garsona işaret ettin hemen. Garson ağırdan alarak geldi.

“Rahatsız mı ediyor sizi?”

“Hayır, rahatsız ettiği filan yok!”

Karın araya girdi.

“Çocuğa da bir porsiyon köfte,” dedi. “Yanında da ayran, lütfen.”

Çocuk, “Ekmek arası olsun,” dedi garsona. “Abinin ayakkabısını boyadıktan sonra yerim ben.”

Garson anlayacağını anlamış, döndü gitti.

“Otur,” dedin çocuğa. Sandalyeyi gösterdin. Çocuk oturup oturmamakta ikirciklendi. Belli ki, rahatsız etmekten çekiniyordu.

“Otursana oğlum,” dedin yeniden. “Çekinme... Yemeğimi bitirince ayakkabılarımı da boyarsın.” Çocuk emir almış gibi, hemen dönüp boya sandığını getirdi, masanın yanına bıraktı.

İlk kez fark ediyordun; boya sandığı çocuğun taşıma gücüne göre büyük sayılırdı.

Laf olsun diye, daha çok da onu rahatlatmak için sordun: “Ne zamandan beri boyacılık yapıyorsun?”

Çocuk mahcup: “Birkaç ay oldu...”

“Daha önce ne iş yapıyordun?”

“Öğrenciyim abi, okula gidiyorum.”

“Hem boyacılık, hem öğrencilik yapıyorsun yani?”

Çocuk zayıf, esmer boynunu büktü, önüne baktı.

“Evet abi.”

Sustun... Karın da dikkatle konuşmanızı dinliyordu. Aklından bin türlü olasılık geçti, çocuğun babasıyla ilgili. Merak duygusuyla sormayı sürdürdün.

“Baban yok mu senin, çocuğum?”

“Var.”

“Peki, baban çalışmıyor mu, para kazanmıyor mu?”

“Babam hasta! Evde yatıyor. Hasta olmadan önce boyacılık yapıyordu bu garajda. Havalar iyi giderse, ayakkabı boyatan çok olur. Onun yerine ben çıkıyorum şimdi işe.”

Üçünüzün çevrelediği masaya bir hüznün çökmüştü birdenbire. Bir şey söylemekten korkar gibi yalnızca yüzüne bakıyordun çocuğun.

Elindeki çatalı tabağın kıyısına bırakıp arkana yas-